

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

×

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.*

Obseg: Anton Janša. — Kakošen naj bo naš kranjski panj? — Izreja mladih sadnih dreves.
— Kako se prileplja satovje v romčike v novem panju? — Naši dopisi — Gospodarske
raznoterosti. — I. Imenik. — Inserati.

Anton Janša, slavni kranjski čebelar.

Za znamenitega čebelarja kranjskega Antona Janša smo se Slovenci dosih dob tako malo brigali, da so vsi dosedanji njegovi životopisi polni praznin, neresničenosti in jalovih domnev. Gotovo vstrezamo torej čebelarjem in drugim čitateljem našega lista, ako jim podamo životopis slavnega čebelarja Antona Janša, kateri izvrstni in prvi popolni životopis je g. I. Navratil po novih jako važnih virih posvetil premalo čislanemu rojaku v „Spomenik-u“ *) ki ga je letos izdala „Matica slovenska.“

Rodil se je ali vsaj krščen je bil Anton Janša, ubozih kmetjskih roditeljev sin, 20. maja 1734 v rajskem kraju na Gorenjskem na Breznici. Ko je naš Anton, ki je imel še dva brata in dve sestre, nekoliko darastel, počel je čebelariti s posebnim veseljem. Dokazano je, da je prišel Anton Janša z najmlajšim bratom Lovrom uže konec l. 1866. na Dunaj v novo bakrorezno-risarsko šolo brez dvojbe s tem namenom, da bi se izobrazil do dobra v slikarstvu, priučil se pa tudi bakrorezne risarske umetnosti.

Torej ni istina, kakor se mnogokrat bere, da je bil Anton Janša, zaradi čebelarstva na Dunaj pozvan in tam imenovan za čebelarskega učitelja.

Anton Janša, ko je prišel na Dunaj, ni umel nemščine; v poltretjem letu to, je od konca leta 1766. do polovica leta 1769. naučil se je pa naš bistrourmni Janša ne le nemščine, ampak tudi umetnega risanja.

Torej je še le slikar Anton Janša postal čebelarski učitelj. To zgodilo se je pa takole:

Dunajska gospodarska družba iskala je sebi čebelarja in sicer leta 1769. Nekoliko dni pred 3. majem imenovanega leta oglasil se je sam ob sebi pri njenem

*) Primerani smo životopis nekoliko skrócić in citate izpustiti, ker nam primanjkuje prostora. Uredništvo.

ravnateljji Kranjec po imenu Janša, ki je slul uže po svoji posebno bistri glavi ali nadarjenosti za slikarstvo, ter je v razgovoru potezal, da je premeten v čebelarstvu in je povedal, da je imel doma po kakih sto panjev čebel, tako da se je res živel ob čebelarstvu.

Ker je želel ravnatelj, da bi poskusil svoj novi način in druga čebelarstva opravila pri njegovi graščini, odgovoril mu je Janša, da ga je volja; samo če se bode mogel odtrgati od svojega posla, ki ga ima pri c. kr. slikarski akademiji in če dobi o binkoštnih praznikih od svojih poglavarjev odpust,

Gospodarska družba Dunajska sklenila je naj začne Janša čebelariti v Augartnu; Janša začel je pa čebelarški posel uže meseca maja rajši v Meidlingu (uro hoda od Dunaja pri Schönbrunn), rekši, ker se je bal, da mu ne bi pri Augartnu čebele, nabirajoče med po dobravah, cepale v preblizo tekočo Donovo, česar se mu v Meidlingu ni bilo bati. Jako ugajal je čebelam ondi po njegovih mislih tudi veliki Schönbrunski vrt.

Zgodilo se je pa to vse še pred gori omenjenimi poskušnjami pri preje imenovani graščini ravnatelja gospodarske družbe, zato ker njegovi poglavarji pri slikarski akademiji niso drznili mu dati dopusta, dokler se ne ve volja cesarice Marije Terezije. Gospodarska družba prosila je tudi cesarico, naj bi blagovolila družbinemu čebelarju Antonu Janši dodeliti po milosti prinaerno plačo, zato ker mlada gospodarska družba nima še dosti imetka.

(Dalje prihodnjič.)

—*—

Kakošen naj bo naš kranjski panj?

V 1. številki t. l. je bilo popisano v tem listu: „Kakošni naj bodo panji.“ Ta predmet zdi se mi važen, toraj si usojam spregovoriti nekoliko o njem.

Čebelarji v nobenem predmetu niso tako različnega mnjenja, kot glede panju. Temu se tudi ni čuditi. Po različenosti kraja in okoliščin prilega se čebelam tudi drugačno stanovanje. Če ugaja te vrsti oblika panju na kraju, kjer ni treba čebel prevažati, zopet ni prikladna na drugem kraju, kjer se morajo ali spomladi ali v jeseni na pašo voziti.

Na slovenskem imamo navadno nizke in ležeče panje v najrazličnejših oblikah. Po teh panjih predelal je g. Luka Porenta Dzierzonov panj, ter ga krstil: „Novi kranjski panj po Dzierzonovi osnovi.“ Ta panj bil je, kolikor mi je znano, tudi družbini panj Ljubljanskih čebelarjev, in kmetijska družba jih je tudi ljudem več razdelila in on sam jih je več 100 po Kranjskem spečal. Njegovim satnikom je v svitlobi 13 cm. višave in 25 cm. širjave. Vprašanje je le, ali je g. L. Porenta pri tem prekrojenju pravo pogodil? Jaz bi rekel, da ne! Sam mi je še pravil, da se mu je ta preosnova zdela potrebna zaradi prevažanja naših čebel; ker ako bi bili satniki tako visoki, kot Dzierzonovi, potrgali bi se pri vožnji satovi, in vse bi skupaj popadalo. Ta trditev ima pa na sebi le nekaj na videz resničnega. Satniki, po katerih je on predelal svoj panj, so visoki v svitlobi 17 cm. pa so le 21 cm. široki. Dolžina znotranje svitlobe znaša $(17 + 21) \times 2 = 76$ cm. in pri Porentovih $(13 + 25) \times 2 = 76$ cm.

Čebeli je lastno, da prilepi svoje satovje le zgoraj in na straneh, nikdar pa ne spodaj, čeravno imajo čebele še pod satniki za prehod zadosti prostora. Tako

je imel g. Porenta čez zimo po 120 panjov, pa pri tih, in pri rojeh nisem nikdar videl, akoravno sem nalašč na to pazil, da bi bil kaki sat popolnoma na spodnji stranici prilepljen. Le sem ter tje tiščalo se je te stranice nekoliko satovja, pa še tisto se je zgoraj slučajno odlomilo in na njo naslonilo. Jaz imam 20 panjov po nemški sistemi, pa tudi v tih so satovji spodaj vsi neprilepljeni. Ker je spodnja stran neprilepljena in pri g. Porentovih satnikih znaša širjava 25 cm. je pritrjeno satovje v satniku v dolgosti 51 cm. in pri nemških 55 cm. Nobeden pa ne bo trdil, da bo sat, ki je na satnikove stranice bolj prilepljen, od njih poprej odpadel, kot ta, ki je manj. Jaz, kakor je bilo že rečeno, imam nemške, pa sem imel tudi g. Porentove panjove, pa pri poslednjih se mi je satovje večkratov potrgalo pri prenašanji, pri prvih pa še nikoli.

Pa še eno pglavitno napako ima g. Porentov panj oziroma gorkote. S tim pa, da oporekam g. Porenti, ni moj namen, kratiti mu njegovih obilnih zaslug, ktere si je pridobil kot izvrstni čebelorejec. Držim se le spomina vrednih besedi, ki jih je pisal g. J. Navratil v svojem korenitem spisu v knjigi. „Spomenik o šeststoletnici začetka Habsburške vlade na Slovenskem“ na strani 163: „Tako je kranjski kmet (Anton Janša) zatiral stare zmote ali krive misli med Nemci, a zasluga je tudi to, če zatira in zatare kdo stare znanstvene zmote.“

Čebela potrebuje gorkote za prezimovanje in izleganje čebelne zalege. Gorkota, ktero čebela iz sebe izhlapuje, širi se po natornih zakonih k višku. Kolikor je panj nižji in širji, toliko več čebel je treba, da si v zimi za-sè, in spomladi ali po letu za zalego nareja potrebne gorkote. Pri tesnem in visokem panji zadostuje manj čebel za napravljanje ali vzdrževanje prikladne gorkote. Najboljši panj bi bil tak, kot nam ga narava podaja. Narava čebel se ne spremeni, in se ne bo spremenila, naj si človek še toliko prizadeva in trudi; ona ostane vedno ista. Umnega čebelarja opravilo obstoji le v tem, da njih naravo pazljivo preiskuje — in se žnjo okoristi. Tudi stanovanje za čebele podaja nam narava, in to je navadno kaka dumplja v izotljenem drevesu. Najbolj naraven bi bil stoječi panj. Pa tacihi bi se zamoglo le malo postaviti v čebeljak ali uljak, ki je za naše kraje neobhodno potreben. Ker imamo pa po slovenskem le nizke, ležeče panjove, delajo si po zimi čebele s tem gorkoto, da s perutnicami mahajo, in ker se tišči druga druge, nastane trenje, ktero dela gorkoto. Vsled tega delovanja pa tudi več medu porabijo, kot v visokem in tesnem panji, kjer se gorkota zgoraj bolj skupaj zbira. Obilno gorkote potrebujejo čebele tudi za izleganje mladih čebelnih ličink. Pri ogrevanji pa ne ležijo čebele na njih, temveč le na spodnjem kraji zaleženega satovja, in od tod se vzdiguje gorkota k višku, ter ogreva nad njimi bivajoče ličinke. Kolikor je sat viši in ožji, toliko menj čebel zadostuje v panji, in toliko več jih zamore iti na pašo. Pa čeravno bi bilo dokazano, da ugaja čebelam tesen in visok panj, vendar nastane vprašanje: Kako visok in kako širok? Da bi bili vsi edini. Čebelarsko društvo je poklicano v prvi vrsti, da si postavi mero, ktere bi se, kolikor je mogoče vsi držali. Pa naše čebelarsko društvo je preskromno in premalo mogočno, da bi zamoglo svojim udom, še menj pa drugim društvom, ki imajo bolj izkušene in razumne čebelarje, zaukazovati, kake mere naj se pri izdelovanji panjov držijo. V naši Avstriji, na Laškem in Nemškem imamo toliko različnih in zelo razširjenih Dzierzonovih panjov, da nam ni treba družega, kot najboljšega, in naši slovenski deželi najbolj prikladnega si izvoliti, in za uзор postaviti. Dunajska mera je v Avstriji najbolj razširjena, pa je za naše kraje pre-

velika. Satniki so v svitlobi 22 cm. široki in 19·3 cm. visoki. Kjer je le spomladanska in poletna paša, tam morajo biti panjovi bolj veliki in bolj čebeljnati, da dobijo zadosti paše za prezimovanje. V krajih, kjer je pa ajdna paša, kakor pri nas, pa je bolji nekoliko manjši panj — vendar ne preveč majhen. In tak panj je po mojem mnenju „panj normalne mere,“ katero so določili za Avstrijo in vse Nemške dežele čebelarji v 25. zborovanji meseca septembra leta 1880 v Kolinu na Reni. V Nemčiji se je ta mera že splošno razširila. Ker je ta panj za naše slovenske kraje najbolj primeren, in ga zamoreš ravno tako skrbno prevaževati kot svoj stari navadni panj, zakaj bi se tudi mi te mere ne poprijeli. Quod bonum, tenete pravi sv. Pavel — kar je dobrega, ohranite — naj pride ona tudi od Nemca. In ker se pošilja naših čebel največ v te kraje, izvira nam tudi od tod lahko obilno dobička, če jih prodajamo v posodi, ki je tam pri njih v navadi. Ta rečeni panj pa je takle: Satnik je zunaj 18·5 cm. visok, 22·3 širok. V svitlobi kamor prilepljajo čebele svoje satove, je višava 17·2 cm. in širjava 21 cm. Ker je mej satniki in stranicama panju po 6 mm. prostora za prehod čebel ima ta panj v svitlobi širjave 23·5 cm. Zareza, kamor se obešajo satniki, je 6 mm. globoka; toraj je zgornja satnikova dilica, da visi prosto v panji 24·6 cm. dolga. Visočina panju v svitlobi znaša 21·1 cm., ker je zgoraj nad satnikom za prehod čebel 6 mm. in spodaj 2 cm. prostora. Dolgost panju zamore biti, kakoršna komu bolj ugaja. Naj prikladnejši je dolgost 26 do 27 palcev ali 71 cm. Stranice panjove naj so palec debele, ako so prešibke in se naloži mnogo panjov drug na drugega se rade skrivijo in spodnja deščica satnikova bi se uprla na dno, kjer bi večini črviči zadobili varno zavetje, ter bi se izredili in čebele v panji pokončali. Zgoraj in spodaj zadostuje debelost $\frac{1}{2}$ palca, še bolje $\frac{3}{4}$ palca, da se gorkota v panji bolj ohrani. Ta višava panju pa je prikladna le tam, kjer stojijo satniki poprek, ne pa v panju, kakoršnega je izumel gospod J. Sumper, Skočidolski, ki ima satnike po dolžini postavljene.

Glede na to, da čebele v tem panji potrebujejo manj hrane za prezimovanje, kot v dosedanem kranjskem panji in da zadostuje manj čebel za ogrevanje zalege in da zamore več čebel iti na pašo, in da bi se s čebelami ti panjovi z dobičkom lahko prodajali, je toraj moja misel, da je najbolje, ako si tudi mi ta panj izvolimo za društveni panj.

Anton Zupan.

—*—

Izreja mladih sadnih dreves.

(Dalje.)

Seme za setev prihrani si vsakdo lahko sam, kdor pa noče tega truda, naj si ga kupi od dobrega in poštenega prodajalca. Seme mora izvirati od zdravih močnih in ne preveč občutljivih sadnih dreves, toraj naj boljše od tacihi, ki se njihovo sadje rabi v domačo potrebo, v pripravo mošta. V ta namen naj se ostanjki pri prešanji hitro po prešanji raztresejo narazen, da se ne začnejo kisati in greti, ker to je semenu škodljivo, naj se z rokami nekoliko razmučkajo, malo očistijo, pri katerem delu seme skoz rešeto gre; debeli ostanjki pa ostanejo na rešetju. Na ta način pridobljeno seme naj se naglo poseje. Če bi pak se imelo seme hraniti več časa, morajo se po pogostem rešetanju odpraviti vse tropine od semena, pri čemur se mnogo časa potrafi. Malo semena dobi se tudi pri sadju, ktereга jemo.

Naravno pripravní čas za setev je jesen. Ako seme čez zimo leži v zemlji, se mu luščina omehča, ter spomladi začne bolj rano kaliti, kakor seme spomladi vsejamo. V taci letih pak, ko je veliko miš, bati se je, da miši vse seme po zimi pokvarijo, takrat pak je boljše sejati zgodaj spomladi. Da pa pri tem seme hitreje kali, naj se dene čez zimo v tružice (zaboje) napolnjene s peskom, med katerega se seme dene tako, da je na dnu pesek, potem pride seme, katero se zopet zakrije s peskom in tako naprej. Pesek v teh tružicah se mora malo pomočiti, potem naj se denejo tružice na hladen ne premerzel prostor ter naj se pesek po zimi večkrat dobro premeša, da ne plesnejo. Ko se spomladi bliža čas setve, se te kišnice postavljajo na solnčni kraj, ko so se popred malo zalile, na ta način se seme pripravlja, da naglo požene kali. Ko se kali prikažejo, je pa čas seme posejati. Seje naj se seme tako, da je vsako zrno oddaljeno od družega dva ali tri centimetre, potem naj se razori zasujejo.

Ko so se iz semena pokazale rastlinke, treba je čistiti zemljo plevela, zemljo večkrat porahljati, in dobro zalivati, ako bi nastala suša. Če rastlinke slabo rastejo, naj se zalivajo z dobro obležano gnojnico naj boljše po vsakem dežju, rastlinke bodo potem očitno boljše nastale.

Navadno se taki divjaki morajo vzeti že prvo leto iz sejalnice in se prestaviti. Hruševim divjakom je bolj škodljivo, pustiti jih stati dve leti v prvi zemlji, kakor jabelnim, ker hruške napravijo si močne globoke korenine. Slabo izraščeni jabelni divjaki smejo ostati dve leti v sejalnici, boljši se pa razvijajo, če se odrežejo spomladi ravno pri tleh, preden začnejo poganjati. Naj boljše pa ravna sadjerejec, če pripravi svoje sejane divjake že v prvem letu v tako velikost in moč, da se smejo presaditi prvo leto, to pak se napravi s pametnim obdelovanjem in gnojenjem zemlje; kolikor hitreje in močnejše divjaki rastejo, toliko boljši so. Izpipanje divjakov iz sejalnice, da se prestavijo, naj se vrši ali v jeseni, ko so nehali rasti, ali pa spomladi preden začnejo poganjati. Izkopujejo naj se z lopato in ne z roko, ker na zadno imenovani način se jim odterga mnogo postranskih koreninic.

Izkopani divjaki naj se prav skrbno razdelijo v tri rede, v močne, srednje in slabe; to je neobhodno potrebno, da potem presajena drevesca rastejo enakomerno. Pri tem kopanju naj se nadalje pazi, da se divjaki ne posušijo preveč, solnce, veter in mraz škodljiv je posebno finimi tanjkimi koreninicami. Zato naj se izkopani divjaki ne puščajo po pol dneva ali celi dan pod milim nebom izkopani, temveč naj se vsakokrat, ko jih je nekoliko izkopanih, ali posadijo, ali vsaj s koreninami vtaknejo v zemljo. Če se divjaki ne presadijo v jeseni, temveč se vtaknejo samo korenine v zemljo, in tako ostanejo čez celo zimo, paziti je treba posebno na to, da ne ostanejo pri koreninah votli prostori, da zemlja leži trdo na vsaki koreninici, če ne čez zimo radi pozebejo.

(Dalje prihodnjič).

Kako se pileplja satovje v romčike v novem panji?

Potrebno je, ako romčiki v panji dobijo male saticke, kateri služijo temu, da čebele izdelujejo po njih satovje, in sicer kakor želi čebelar. Ko bi se ne pridjalo malih ali pa celih saticev bi stavile čebele satovje povprek in tako bi panj s premakljivimi satniki ne imel nikakoršne veljave.

Ako imaš tedaj kaj ostalega satovja — pa saj vem da ga ima vsaki čebelar manj ali več — prilepljaj ga v romičke tako-le: V ponvi raztopi nekoliko voska, sateče prireži na zgornji strani ravno, pomoči jih v toplem vosku ter jih hitro pritisi na znotranjo stran zgornje deščice romička. Taki prilepljeni satečni začetki zamorejo biti 2 do 6 palcev široki in ravno toliko globoki. Lahko se tudi najmanjši ostanki porabijo in v eni uri se jih lahko veliko prileplje.

Naši dopisi.

Iz Borovnice. Vsakdo pozna najmanjšega izmed sesalcev — tako zvanega špičmoha, (špičmiš) (*Sorex araneus*), vendar pa mogoče ni še vsem znano, da zamore tudi ta mala živalica čebelorejcem mnogo škode učiniti, in to zlasti po zimi pri starih panjovih, kateri imajo navadno večje prašnice.

Lansko zimo uže zapazil sem v nekaterih panjih cele kupe ostankov razjedenih čebel, a roparju na sled priti mi ni bilo mogoče. Tudi letos, ko sem pred par tedni pregledaval čebele, našel sem v štirih panjovih mnogo čebelnih razjedkov in mej temi ostanki tudi nekaj mišjih odpadkov, po katerih je bilo lahko sklepati na sovražnika.

Tožec svojemu prijatelju, skušenemu čebelarji, da mi je prej ko ne špičmoh uže letos drugo leto pri čebelah precej škode napravil, rekel mi je, da je špičmoh res prav požeruh čebel, vendar ga je, kakor je prijatelj trdil, lahko pokončati. Špičmoha namreč, ako se čebel nahrusta ali pa medu nasrka, tako neusmiljeno žéja, da mu ni moč čez dve uri brez vode prestati. Ako ga tedaj kedo v panji zapazi, treba je le uhod zamašiti in v malo urah od žeje pogine.

Meni se sicer še ni posrečilo v panji tega roparja zasačiti, zatoraj ne pišem tega iz lastne skušnje; mogoče pa, da je slav. uredništvu o tem kaj več znanega, in prav vstrečeno nam bi bilo, ako nam v tej zadevi vé kaj bolj natančnega povedati.

Tukajšnji čebelorejci prištevajo tudi velicega ponočnega metulja — smrtoglavca, ali kakor ga tukaj imenujejo — trtomon-a, k posebnim prijateljem strdi. Ti metulji, katerih se pri nas nahaja mnogo, splazijo se, če le morejo, pri žrêlu v panj, nasrkajo se strdi tako, da jim je večkrat izhod premajhen in morajo v panji poginiti.

F. P.

Opomba uredništva: „Špičmohi“ pravijo strokovnjaki, da čebelice le napadajo in žró — medu pa ne srkajo.

Bled 6. februarja. (Izv. dop.) V zadnjem našem čebelarskem zboru pogo-varjali smo se, kakó se čebele dobro prezimujejo. Rekel sem, kakor bo marsikomu še v spominju, da mislim nekoliko panjev čez zimo v zemljo zakopati. Kar sem mislil, sem tudi storil. Pustim si izkopati v peščeni zemlji 1 m. široko in ravno tako globoko jamo. V dnó sem položil dva hloda, na ktera sem postavil dva panja, in na ta še dva, med nje pa deske, da bi se skupaj ne tikali, in preveč ne gredi. Da bi imele čebele v jami duška, pustim si narediti dve leseni cevi 2 m. dolgi, v svitlobi pa 5 cm. široki. Te ste se v dnú jame skupaj tikali, da je šel zrak po cevih, ter ga prenavljal ob enem tudi v jami. Tretjo cev sem postavil med te dve, pa takó, da je bil spodnji konec vrh jame. Potem sem položil na jamo deske, ter jo zasul s prstjo, pol metra visoko. Zgornji deli teh treh cevi so moleli iz zasute zemlje. Da bi ne prišle po njih v jamo miši, nabil sem vrh lukenj prevrtani kositar,

in jih pokril še s pokrovcem, da bi ne prišla v jamo svetloba ali mokrota. Ker je bila ta jama pod hodnikom, ni mi bilo treba delati še posebne strehe nad njo, da bi v njo ne prišla mokrota. Čebele sem zakopal 15. novembra, ko sem jih poprej pretehtal. Dva panja sta tehtala 18, dva 19 funtov. Dne 4. februarja sem jih odkopal. Radovednost pripelje tudi starega čebelarja, Kovača iz Grada, da si tudi on ogleda, kako je z zakopanimi čebelami. S strahom vzamem v roke prvi panj, ki se je pomolil iz odprte jame, poslušajoč, da-li še živi ali ne. Pa že močni šum, ki se je koj polegel, ga je izdal, da se dobro počuti. Ko ga odprem, vidim, da je vse zdravo, le kakih 20 čebel je ležalo mrtvih na dnú. Ravno tako je bilo tudi pri drugih panjeh. Satovje je bilo pri vsih belo, kot v jeseni, ne najmanjšega sledu čebelnega blata ali plesnobe. Ko jih danes pretehtam, pokazalo se je, da so bili prvi trije po $\frac{1}{2}$ in zadnji, ki je bil zelo čebelnat po $\frac{3}{4}$ funta loži, kot 15. novembra. — Na prostem stoječi panj pa je zgubil med tem časom dva funta teže. Za enkrat le rečem, da sem v primeri z nezakopanimi, če tudi vračunim stroške, ki sem jih imel pri zakopanji, mnogo na boljem.

A. Z.

—*—

Gospodarske raznoterosti.

* Premilostljivi knezoškof g. dr. Janez Zlatoust Pogačar, so kakor je vsem znano, 25. januarja umrli. Životopise prinesli so vsi drugi listi; mi le naznanjamo z žalostnim sreem našim društvenikom, da smo ž njim zgubili častnega in podpornega uda našega društva. Prerano umrli gospod bili so jako vneti za napredek gospodarstva. Naj jim bo zemljica lahka!

* Odborova seja čebelarskega in sadjerejskega društva vršila se je v Lescah 13. januarja. Navzoči so bili g. predsednik J. Modic, tajnik E. Kramar in pet odbornikov. Sklenilo se je sledeče: 1. Društvo napravi na Gorenjskem svojo drevesnico, iz katere bodo dobivali udje drevesca in divjake; pripravi prostor v ta namen zbrati naprosili so se gg. A. Zupan, Jakob Zumer in O. Homan. 2. Meseca marca se skliče občni društveni zbor. 3. Prosi se slavno c. kr. ministerstvo za podporo. 4. V jeseni tega leta napravi se na Gorenjskem čebelarska razstava, drugo leto pa razstava sadja. 5. Predsednik naznanja, da šteje društvo preko 300 udov i. t. d.

* Občni zbor našega društva bode 2. marca popoldne ob 4. uri v Lescah pri „Kristofu.“ Z zborom zvezana bode tudi loterija. Dobitki bodejo novi panji, semena, vina i. t. d.

* Podpredsednik in tajnik našega društva g. E. Kramar bode zapustil Kranjsko, ker imenovan popotnim učiteljem kmetijstva za Primorsko. Tako zgubi naša dežela zopet strokovnjaka. Čudno je res pri nas, drugod dela vsaka dežela na to, da si pridobi strokovnjakov, pri nas se pa iz dežele pode. Pri nas se vedno poudarja, da se mora za napredek kmetijstva kaj učiniti, to so pa le prazne besede nekaterih gospodov, katerim je mar v prvi vrsti svoja korist, in torej vsakega preganjajo, kdor pošteno misli in dela.

* Obče znana trgovinska vrtnarija J. C. Schmidt-a v Erfurt-u razpošilja svoj ilustrovani katalog za leto 1884. Kdor hoče istinito dobre semena vrtnih rastlin, evetlie i. t. d. naj se obrne do te prav poštene firme.

* Č. g. učiteljem naznanjamo, ako žele čepečev jih lahko dobe pri društvenem predsedniku g. Modicu na Jesenicah.

* Današnja številka ima prilogo bukvarne C. A. Schwetschke & Sohn v Braunschweig-u. V tej bukvarni prišla je ravno kar na svetlo čebelarska knjiga: „Der praktische Imker.“ tam izhaja tudi čebelarski list, ki ureduje svetovno znani čebelar C. Gravenhorst.

—*—

I. Imenik

p. n. gg. udov našemu društvu, kateri so vplačali letnino za l. 1884.

Franc Govekar, nadučitelj na Igu; Ignac Fertin, duhovni pomočnik v Prečini; Anton Lenasi, kurat na Colu; Lovro Letnar, učitelj v Dolu; Primož Peterlin, župnik pri sv. Lenartu; Janez Berlič, beneficijant v Kropi; Ignacij Ključevšek, župnik v Spodnjim logu; Franc Spendal, administrator v Teržiču; Karol Kotnik, posestnik na Verhniki; Janez Hofstetter, dekan v Postojini; Janez Tomšič, župan v Velikih Laščah; Ljudska šola v Velikih Laščah (nadučitelj Pavčič); Anton Jamnik, župnik v Sorici; Franc Grebene, posestnik v Velikih Laščah; Jože Kerčon, župnik v Predosljah; Edvard Polak, dekan v Leskoveu; Anton Pavčič, nadučitelj v Št. Rupertu; Franc Svetlin, beneficijant na Goričici; Toma Kajdiž, župnik v Vodicah; Šimen Jan, župnik pri sv. Trojici; O. Papež, c. kr. poštni administrator na Javorniku; Fr. X. Papež, železniški in fužinski zdravnik na Jesenicah; Jurij Jaklič, župnik v Gotenici; Anton Domicelli, vikar v Črnem vrhu; Matej Jereb, župnik v Stopičah; Andr. Žumer, c. kr. okrajno šolski nadzornik v Ljubljani; Janez Keršič, župnik na Jesenicah; Matija Gabrejna, podžupan na Unici; Franc Boncelj, župnik v Dražgošah; Boštjan Leskovec, posestnik v Spodnji Idriji; Lavoslav Zaletel, kaplan v Železnikah; Lavoslav Abram, nadučitelj v Kostanjevi; I. Pavlič, c. kr. poštar v Škofjiloki; Matija Modic, posestnik v Bloški polici; Luka Knific, učitelj v Predvoru; dr. Janez Mencinger, na Kerškem; Jože Pogelnik, posestnik v Podhomu; dr. Karol Gestrin, c. kr. sodnik v Kostanjevi; Jože Ovšan, c. kr. nadgozdinar v Kostanjevi; Franc Gregorič, c. kr. davk. pristav v Kostanjevi; Ivan Pavlin, c. kr. gozdni varuh v Kostanjevi; Aloizij Gač, posestn. sin v Kostanjevi; Janez Dovič, župnik v Mirnipeči; Miha Kotnik, župn. oskrb. v Kokri; Franc Kuhar, posestnik v Zdoljni Prekopi; Ivan Kalin, posestnik in namestnik c. kr. opravnika državn. pravdn. v Kostanjevi; Jozefina Malec, učiteljica v Kostanjevi; Rabič Matija, rudarski nadzornik na Planini; Gregor Maloverh, župnik v Stranjah; Janez Rogar, posestnik v Kranjski gori; Janez Mesar, župnik v Boh. Bistrici; Franc Papler, nadučitelj v Borovnici; Dragotin Žitnik, posestnik v Borovnici; Ivan Požénel, nadučitelj na Uncu; Martin Potočnik, učitelj v Sori; Bralno društvo v Poljanah; Jože Raktelj, nadučitelj v Ribnici; Blaž Hudovernik, posestnik v Velikih Laščah; J. Kaplenik, župnik na Blokah (za 2 leti); Lorenc Rus, posestnik v Št. Vidu; Čitalnica v Št. Vidu; Anton Ozimek, Dolenja vas; Josip Krese, župnik v Strugah; Anton Treven, župan na Jesenicah; Luka Svetec, c. kr. notar v Litiji; dr. Vošnjak, v Ljubljani; Josip Suša, Sottina ogersko; Nadoslav Potepan, obč. predsed. Dolni Zemnu; Jakob Žumer, župan v Gorjah; Bralno društvo v Gorjah; Aloizij Šraj, c. kr. poštar in posestnik na Jesenicah; Rihard Šraj, c. kr. poštar in posestnik na Bobnu; Janez Repe, mizar in posestnik na Jesenicah; J. R. Pavlin, trgovec v Ljubljani; Štefan Homan, posestnik v Zmincu pri Loki; Franc Omersa, trgovec in posestnik v Kranji; Janez Modic, uradnik in čebelupeec na Savi (Gorenjsko); Karol Jak, trgovec na Jesenicah; Jože Klinar, posestnik in župan na Jesenicah; Anton Zupan, kaplan na Bledu; J. Sodnik, župnik na Koprivniku; E. Kramar, učitelj kmetijstva v Ljubljani; Oroslov Dolence, trgovec itd. v Ljubljani; Urban Zen, čebelar na Bohinski Bistrici; Matija Rabič, rudarski nadzornik na Planini.